

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobkyně: **T. T. L. N.**, narozená dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2024, č. j. MV-198809-4/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2024, č. j. MV-198809-4/SO-2023, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 11. 10. 2023, č. j. OAM-40862-31/DP-2020. Výrokem I. tohoto rozhodnutí byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území dle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. i) zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 1. 8. 2021 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť se žalobkyně dopustila obcházení tohoto zákona s cílem získat toto povolení. Současně výrokem II. byla žádost žalobkyně zamítnuta dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. l) téhož zákona, neboť žalobkyně nesplňuje některou z podmínek pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

2. Současně se žalobkyně domáhala zrušení prvostupňového rozhodnutí.

Žaloba

3. Žalobkyně v podané žalobě předně namítala, že žalovaný porušil své povinnosti odvolacího orgánu, neboť jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), definujícím nároky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a současně je v rozporu i s požadavky na činnost odvolacího orgánu ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný dle žalobkyně též opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu, přičemž se nevypořádal se všemi odvolacími námitkami, zcela pominul zájmy matky a bratra žalobkyně a neprovedl jejich výsledky. Správními orgány obou stupňů byla rovněž porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
4. Dále žalobkyně namítala, že její matka a bratr nebyli považováni za účastníky řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu, což má dle žalobkyně za následek nezákonnost rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně. V této souvislosti žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.10.2019, č. j. 9 Azs 256/2019-22.
5. Uvedla, že se nedopustila obcházení zákona, přičemž tato skutečnost ani nevyplývá ze spisové dokumentace. Dodala, že žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu podala dříve, než-li uzavřela manželství a požádala o udělení přechodného pobytu. Namítla, že žalovaný se touto skutečností nijak nezabýval, ačkoliv to namítla v rámci odvolání.
6. Žalobkyně měla za to, že druhý důvod zamítnutí žádosti, není v závazné části rozhodnutí více konkretizován a není tak zřejmé co konkrétně jí je vyčítáno.
7. Sdělila, že je nezaopatřenou obou, neboť je závislá na výživě a péči svých rodičů. Její rodina žije dlouhodobě na území České republiky, je zde zvyklá a má zde zázemí. Ačkoliv je již dospělá a nestuduje, tak je závislá na své rodině, což je podstatné pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí. S ohledem na okolnosti měla za to, že rozhodnutí je nepřiměřené. Namítla, že správní orgány neověřily charakter a intenzitu vztahu a vazeb mezi žalobkyní a její matkou a bratrem, a tedy rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a je nepřezkoumatelné.
8. Podle žalobkyně žalovaný zcela zjevně přesvědčivě neprokázal, že je zásah přiměřený sledovaným cílům, a tedy odpovídá naléhavé společenské potřebě. Uvedla, že je osobou blízkou věku mladistvým a byla by nucena odcestovat do země, která je pro ni cizí a kde nemá již nikoho, kdo by se o ni mohl postarat a podpořit ji. Přitom ona sama není připravena takovému životu čelit. Byla by přitom nucena žít bez rodičů i svého bratra, kterému je 13 let, žije a studuje v České republice a který je na žalobkyni citově velmi závislý. Dopady do rodinného a soukromého života by tak nezasáhly toliko ji, ale rovněž i její rodiče a bratra, a to zjevně nepřiměřeným způsobem. K tomuto žalobkyně poukázala na čl. 8 Úmluvy o Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Zamítnutí žádosti označila ze zjevně nepřiměřené okolností případu, závažně zasahující do jejího soukromého života i její rodiny, a navíc přepjatě formalistické. Dále namítla, že tím, že se správní orgán v odůvodnění rozhodnutí s nepřiměřeností nevypořádal, také porušil § 68 odst. 3 správního řádu.

9. V doplnění žaloby ze dne 11. 9. 2024 žalobkyně uvedla, že je studentkou denního studia na střední škole, tedy je nezaopatřenou osobou, neboť se soustavně připravuje na budoucí povolání, k čemuž doložila potvrzení o studiu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že napadené rozhodnutí je zákonné a správné a není vnitřně rozporné ani nepřezkoumatelné. Žalobní námitky neobsahují novou relevantní argumentaci, jsou nedůvodné a v podrobnostech poukázal na obsah napadeného rozhodnutí, kde se s odvolacími námitkami řádně vypořádal. Současně nedošlo k porušení procesních práv žalobkyně a skutkový stav věci byl zjištěn v souladu s § 3 správního řádu. Dodal, že bylo výhradně v dispozici žalobkyně, případně její matky a bratra, aby v řízení předkládali doklady či tvrdili skutečnosti, ze kterých měly správní orgány vycházet.
11. K výroku II. žalovaný uvedl, že úvahy žalobkyně o významu pojmu nezaopatřenost jsou nesprávné. Sama potvrdila, že je plnoletá a soustavně se nepřipravuje na budoucí povolání. Zdůraznil, že veřejný zájem v posuzovaném případě jednoznačně převažuje nad zájmem jednotlivce, neboť je ve veřejném zájmu, aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci, kteří dodržují a ctí její zákony.
12. Směrem k doplnění žaloby žalovaný konstatoval, že k uvedeným skutečnostem není možné přihlédnout, neboť soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho rozhodování.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a žalobkyně nesdělila do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první citovaného zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 2, § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

15. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobkyně spatřovala ve skutečnosti, že žalovaný se nevypořádal se všemi odvolacími námitkami, druhý důvod zamítnutí žádosti, není v závažné části rozhodnutí více konkretizován, správní orgány neověřily charakter a intenzitu vztahu a vazeb mezi žalobkyní a její matkou a bratrem a žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí nevypořádal s přiměřeností rozhodnutí.
17. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
18. S odkazem na výše citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svoji základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého *„účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy“*. V souvislosti s předmětnou námitkou soud rovněž poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29). Jak ostatně Nejvyšší správní soud vyslovil formou právní věty v rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25: *„Úkolem odvolacího, resp. rozkladového orgánu, je zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námitky (§ 89 odst. 2 věta druhá správního řádu z roku 2004). Z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů celek. Mezery v odůvodnění rozhodnutí odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně.“*
19. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že z napadeného rozhodnutí je naprosto zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěru o něm dospěl. V projednávaném případě lze Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

z hlediska přezkoumatelnosti jednoznačně vysledovat úsudek žalovaného, který v napadeném rozhodnutí srozumitelným a přehledným způsobem zdůvodnil, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních ustanovení zákona daný případ řešil. Ostatně žalobkyně spíše než s absencí úvah žalovaného ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasil právě s vlastními závěry žalovaného. Žalobkyně tedy polemizovala s konkrétními závěry správních orgánů ve věci, když namítla nesprávnost učiněných hodnocení, což však samo o sobě svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správnost či nesprávnost právních názorů žalovaného totiž není otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je rovněž zřejmé, že žalovaný se vypořádal se všemi uplatněnými odvolacími námitkami.

20. Rovněž tak lze jako přezkoumatelné hodnotit napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým v části týkající se posouzení jeho přiměřenosti ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobkyně. Přiměřeností dopadů rozhodnutí se žalovaný podrobně zabýval na str. 7 až 10 napadeného rozhodnutí. V této souvislosti se rovněž zabýval rodinnou situací žalobkyně, včetně jejího vztahu s matkou a nezletilým bratrem. K tomu lze doplnit, že se správní orgány zabývaly i manželstvím žalobkyně. V řešeném případě tudíž žalovaným nebyl shledán nepřiměřený dopad napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně. Také v této části proto bylo z hlediska přezkoumatelnosti jednoznačně možné vysledovat úsudek žalovaného.
21. V návaznosti na dříve uvedené se soud zabýval i blíže nespecifikovaným žalobním tvrzením, dle kterého měl žalovaný porušit povinnosti odvolacího orgánu a nezjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Nutno k tomu opětovně zmínit, že žalobkyně předmětnou námitku uplatnila toliko obecně, aniž by řádně vyložila, v čem měly nedostatky na straně žalovaného jako odvolacího orgánu konkrétně spočívat. Přesto se soud danou námitkou v odpovídající míře obecnosti zabýval a napadené rozhodnutí po stránce obsahové, jakož i samotný postup žalovaného v odvolacím řízení, přezkoumal. Soud k tomu poznamenává, že na tomto místě zatím nehodnotil zákonnost žalovaným učiněných závěrů, neboť to bude předmětem dalšího odůvodnění.
22. Úkolem odvolacího orgánu je ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a předcházejícího řízení s právními předpisy v rozsahu účastníkem uplatněných námitek. Této povinnosti ovšem žalovaný bezpochyby dostál, neboť jeho rozhodnutí obsahuje jasné, logické a srozumitelné úvahy, pro které považoval postup správního orgánu prvního stupně za souladný se zákonem. Pouhý fakt, že žalobkyně nesouhlasí se závěry správních orgánů obou stupňů, ještě porušení povinností dle správního řádu či už dříve řešenou nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí nezakládá. Stejně tak, jestliže žalobkyně v tomto smyslu namítla, že žalovaný nezjistil správně stav věci tak, aby o něm nebyly žádné pochybnosti (§ 3 správního řádu), pak soudu není zřejmé, o jaké konkrétní skutečnosti žalobkyně uvedené tvrzení opírá. V daném případě byla ověřena úplnost správního spisu ve vztahu k veškerým relevantním okolnostem, přičemž jsou zřejmé podklady, z nichž žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel, a které také následně i odpovídajícím způsobem hodnotil.
23. Konečně pouhý odkaz žalobkyně na § 2 odst. 3 a 4 správního řádu s tím, že došlo k porušení povinností správních orgánů obou stupňů, bylo třeba ve věci považovat za již natolik neurčitý, že se jím soud nebyl vůbec schopen zabývat, když žalobkyně nijak neozřejmila, v čem konkrétně by tato pochybení měla spočívat. V tomto ohledu je též nutno připomenout, Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

že pouhý výčet zákonných ustanovení, která měla být správními orgány dle žalobkyně porušena, nelze považovat za řádně uplatněné žalobní body (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, či rozsudek rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Soud zároveň v rámci hodnocení řešeného případu neshledal, že by se správní orgány dopustily porušení žalobkyní zmíněných ustanovení správního řádu.

24. Důvodná rovněž není námitka, že účastníky řízení měla být matka žalobkyně a její bratr. Na tomto místě musí soud zdůraznit, že žalobkyně se žalobou může domáhat pouze ochrany svých veřejných subjektivních práv, nikoli bránit práva třetích osob. V této souvislosti soud nepřehlédl, že rodiče žalobkyně v rámci správního řízení zaslali prohlášení rodičů, ve kterém uvedli svá tvrzení o rodinné situaci. Měli tedy možnost se vyjádřit k věci a jejich výsledky jakožto i výsledek nezletilého bratra žalobkyně by byly dle soudu nadbytečné. Pro úplnost soud uvádí, že matku žalobkyně, jejího bratra jakož i otce a manžela oslovil s tím, zda chtějí být osobami zúčastněnými na řízení. Nikdo z nich však na výzvu soudu nereagoval, a tedy neprojevil zájem být osobou zúčastněnou na řízení před soudem.
25. K námitce obcházení zákona soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že obcházení zákona shledal žalovaný ve skutečnosti, že žalobkyně ke své žádosti předložila potvrzení o studiu, přičemž potvrdila, že na uvedené škole studuje a doloží i vysvědčení. Současně v reakci na sdělení, že bylo zjištěno, že potvrzení o studiu je falzifikát, však uvedla, že na uvedené škole nestuduje, potvrzení si sehnala přes známého a ani nestuduje na jiné škole. Výše uvedené skutečnosti jsou zřejmé ze správního spisu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že skutečnosti uvedené ohledně manželství žalobkyně byly toliko podpůrnými k dokreslení příběhu žalobkyně, přičemž žalovaný konstatoval, že i ohledně tohoto se žalobkyně dopustila obcházení zákona, ale nejednalo se o hlavní důvod zamítnutí její žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Tato námitka tedy není důvodná.
26. Směrem k nedostatečné konkretizaci druhého důvodu zamítnutí žádosti, soud uvádí, že správní orgán prvního stupně ve výroku II. odkázal na relevantní ustanovení zákona o pobytu cizinců. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je pak zřejmé, že žalobkyně nesplnila podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu, jelikož nebyla nezaopatřeným dítětem ve smyslu § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V rámci žádosti o prodloužení platnosti pobytu se svoji nezaopatřenost snažila doložit falzifikátem potvrzení o studiu (Obchodní akademie a jazyková škola). Z uvedeného vyplývá, že v rámci žádosti nezaopatřenost neprokázala. Směrem k dalšímu potvrzení o studiu (Gymnázium Jana Amose Komenského) předloženého žalobkyní během správního řízení soud uvádí, že správní orgán si vyžádal vyjádření školy, z něhož se podává, že žalobkyně si své studijní povinnosti neplnila a ze školy byla nejprve podmíněně a poté zcela vyloučena. Ve shodě s žalovaným proto soud toto studium považuje jen za formální, bez snahy žalobkyně soustavně se připravovat na budoucí povolání. Soud rovněž nemohl přihlídnout k potvrzení o studiu předložené žalobkyní v soudním řízení, neboť potvrzení o studiu se týká doby po vydání žalobou napadeného rozhodnutí (rozhodnutí bylo vydáno dne 29. 1. 2024 a potvrzení se týká školního roku začínajícího v září 2024). V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. totiž soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
27. Podle § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců se nezaopatřenost dítěte posuzuje podle zákona o státní sociální podpoře. Pro účely tohoto zákona se nezaopatřeným dítětem rozumí rovněž Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

cizinec nejdéle do 26 let věku, který nepřetržitě studuje na střední nebo vysoké škole v cizině a Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy nevydalo rozhodnutí o tom, že toto studium je postaveno na roveň studia na středních nebo vysokých školách v České republice.

28. Podle § 11 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře za nezaopatřené dítě se pro účely tohoto zákona považuje dítě do skončení povinné školní docházky, a poté, nejdéle však do 26. roku věku, jestliže a) se soustavně připravuje na budoucí povolání (§ 12 až 15), nebo b) se nemůže soustavně připravovat na budoucí povolání nebo vykonávat výdělečnou činnost pro nemoc nebo úraz, anebo c) z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je neschopno vykonávat soustavnou výdělečnou činnost. Posuzování zdravotního stavu pro účely tohoto zákona upravuje zákon upravující organizaci a provádění sociálního zabezpečení.
29. Jak již soud výše uvedl, žalobkyně v průběhu správního řízení nedoložila, že se soustavně připravuje na budoucí povolání, ani že by jí to její zdravotní stav neumožňovat, což ostatně ani nijak netvrdila. Žalobkyně tedy nemohla být považována za zletilé nezaopatřené dítě ve smyslu zákona o pobytu cizinců.
30. Co se týká otázky přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně a její rodiny, soud podotýká, že žalobkyně v České republice nemá žádné vlastní zázemí, nemá zde sociální, ekonomické ani kulturní vazby a hovoří vietnamským jazykem. Na území České republiky pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu toliko od roku 2019. Ani její matka a bratr nepobývají na území dlouhou dobu (bratr od roku 2020). Žalobkyně je zletilá, plně svéprávní, zdravá, práce schopná, a tedy jí nic nebrání vést samostatný život. Většinu svého života strávila v zemi svého původu. Žalobkyně rovněž nijak netvrdila, že by její rodiče či bratr byli závislí na její výživě či péči. Pro úplnost soud uvádí, že manželství žalobkyně s občanem České republiky bylo v řízení o její žádosti o povolení k přechodnému pobytu vyhodnoceno jako účelově uzavřené. Závěr o účelově uzavřeném manželství proto pojmově zasáh do rodinného života vylučuje (srov. též např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2023, č. j. 7 Azs 299/2022-33, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 24. 8. 2023, č. j. 10 Azs 166/2023-32). Naproti tomu ve Vietnamské socialistické republice žijí dle její výpovědi její prarodiče. Dále soud uvádí, že správní orgán prvního stupně si vyžádal šetření u policejního orgánu a u orgánu sociálně-právní ochrany dětí a ani z jednoho sdělení těchto orgánů nevyplývala skutečnost, že by žalobkyně žila společně s rodiči či nezletilým bratrem. V kontextu těchto okolností tudíž nelze v řešeném případě shledat nepřiměřený dopad napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně.
31. Pro úplnost soud v tomto ohledu připomíná též skutečnost, že žalobkyně (jakož i její rodiče a bratr) je státním příslušníkem třetího státu – Vietnamské socialistické republiky, přičemž čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osoby, která není jeho státním příslušníkem, ohledně země jejího pobytu a umožnit jí přenést si její soukromý či rodinný život na území daného státu. Ani z čl. 8 Úmluvy nelze dovodit povinnost respektovat volbu žalobkyně ohledně země jejího pobytu (srov. např. rozsudek ze dne 6. 2. 2001, *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98, nebo také např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Azs 276/2016-48, či ze dne 10. 7. 2018, č. j. 1 Azs 205/2018-25).
32. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné z žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přezkoumatelně a přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 téhož zákona, a proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.

33. Současně soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 19. února 2026

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.